

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΦΗΣ

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευόμεν τῶν Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' έννηκάσο
κι' ή φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ὸ ν ο .
Γιά τὰ ξένα δμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου ταλειπή
ὅτι πουλομεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπη
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ἔπος ἐπ' ἔξω θέλει
δὴν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δύο Δεκεμβρίου
κι' ἔποχή του κρύου.

Τέσσερα και δέκα κι' ἔπτακό' ἄκομή,
τὼν ἱστανέμων 'πάστρεψαν οἱ δρόμοι.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Που μου πῆς, μωρὲ σακάτη,
μὲ τὴν κούφα του Σωκράτη;
Πῶς μέσα 'στὴ Βουλῆ,
καλῶς ἔφρισε, μου λένε,
Νιφερλίτη Φασουλή,
βρωμερὲ και λασπομῆνε.

Καλῶς ἦλθα, τὸς φαναίω,
κι' ὄλους ἔβουε τὰς κυττάω
και 'στὰ μου'τρα και 'στῆς γλώσσας,
Περικλέτο μπρο μου,
και νομοσχεδίων κλώσσας
κακαρίζουν γύρω μου.

Καθόλου δὴν ἔλλαξαν
τὰ μου'τρα τῆς Βουλῆς,
κι' ἄμισας ἀλαλάσαν:
'ἰδου κι' ὁ Φασουλής.

Και σήμερα τρεγάματα, δουλίτσαις, ρουσετάκια...
του σιγηλοῦ μουστακαλή τὰ ροβιερὰ μουστάκια
καθὼς τὰ ξέρεις ἔμειναν, και φαίνονται σὰν πρῶτα
ἔπισημα και σουβάρὰ πρὸς πάντα κειχνῶτα.

Καθόλου δὴν ἔμικρανε του Θεοτόκ' ἡ μύτη,
κι' ἰ λευκογίνειος ὁ Ζεύς, ὁ Θεοδράκας ἦτοι,
πού κόβει μ' ἕνα νύμα του του καθενὸς τὸν βῆχα,
δὴν ἔβγαλε, βρὲ Περικλή, μήτε μιὰ μακρὴ τρίχα.

'Ο Λεωνίδας φουσκωτὸς καθὼς ἄσχος Αἰδίου,
ὁ Καραπάνος ὁ μακρὸς δὴν 'κόντηνε καθόλου,
καθὼς ἔχει πρόγραμμα και σχέδια 'δικὰ του,
ὁ Ράλλης τὸ σακάκι του και τὴν ρεπούμπλικὰ του,
ὁ δὲ Δραγούμης σὰν και πρὶν πολεμιστῆς μουστακὸς
και 'ψηλοκαπιλάτες,
ἂν κι' εἶναι πρῆπον τὸ 'ψηλὸ ν' ἀφήση κατὰ μέρος,
γιατὶ μου λὴν πῶς ἔγινε ρεπούμπλικανὸς βῆρας.

Κι' ὁ κύριος Καραπάνος δὴν ἔλλαξε κι' ἔλεινε,
πάντα μὲ τῆς μπαρμπέταις του δικαιοκρίτης Μίνως,
κι' ὁ Στάης, πού 'στὰ γράμματα περιφανὸς ἀνάσσει,
κόντρα μὲ νῆα σχέδια 'πηγαίνει 'στὸν Θανάση,

ὁ δὲ Θανάσιος τάχατε προσωρινῶς 'σὸ ῥαφί,
βιβλίον δὲ πολύτομον Ἐκκλησιῶν συγγράφι,
κί' ἴσως ἴδῃς μετὰ μικρὸν
μετὰ πατάγου καὶ βοῆς
νὰ τσακωθῆ μὲ τὸν Λοκρὸν
ὁ Τσιγγιῶτης ὁ νταῖς.

Ρωμαῖος ὁ περίκομος ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν,
καθὼς τὸν ξέρεις πάντοτε, μονίκα καὶ ρεβερέντζα,
κί' ὁ σοβαρὸς Ἀνάργυρος ὁ τῶν Οἰκονομικῶν
γίνεταί σοβαρώτερος ἀπὸ τὴν ἰμφομέντζα,
καὶ μίσα 'στὴν περίσειαν ποικίλων πταρσιμαῶν
εὐρίσκει καὶ περίσειαν τρανῶν περισσευμάτων,
κί' ἔνθεν κάκειθεν νοῦμερα καταμετρῶν εὐσίωνα
πολλά κατ' οἶον σκέπτεται νὰ πῆ πρὸς τὸν Φωκίωνα.

Ἄπαράλλατος κί' ἑκίνοσ ὁ θαλάσσιος ὁ βράχος,
συναράττει πόντων βάθη,
κί' ἀπ' τὸ πρῶτο του τὸ πάχος
μὲ λίτρα δὲν ἔχασθ.

Ἔγια μὲλα κί' ἔγια λίσα... Στόλου θὰ γενῆ Ταμεῖον,
συμφορὰ τῶν πολεμίων.
Κί' οἱ πεινώντες κί' οἱ χορτάτοι
ὄλοι νὰ προσφέρουν κἄτι,
ῶσ' ἑλιῦθροὶ καὶ δοῦλοι,
καὶ πεντάρα τὴν πεντάρα
καὶ φασούλι τὸ φασούλι
Στόλος θὰ γενῆ τρομάρα.

Δὲν ἔμπορε τὸ κράτος μόνον νὰ σκαρῶνι καὶ φεργάδες,
τὸ βυζαίνουον κάθι τόσο ρητορεύοντες φαγάδες.

Ἔγια μὲλα κί' ἔγια λίσα, ῶσ' αὐτὰ νὰ γενῆ δουλειὰ
κί' ὄσοι βαζέτε θρημμένοι 'στὴν ἀγγάρεα τὰ σκυλιὰ,
κί' ὄσοι παίζετε σκαμπύλια νησιτικὸ 'στὸν καφφενί...
κί' φεργάδες τῶν Ἑγγλιῶν ἔγιναν μὲ ρεφινί.

Μέγα τοῦ νεροῦ τὸ κράτος, μὲ τὴν θάλασσαν σφριγῶ,
κί' ἀπερσίσιζα κί' ἔγῳ
νὰ προσφέρω τὰς εισπράξεις τὰς μισὰς τῶν «Νεφελῶν»
γιά τοῦ Στόλου τὸ καλόν.

Ἔγια μὲλα κί' ἔγια λίσα... ποῖος τὰ πρόσωπε κί' αὐτὰς;
στελεῖται μοῦ τὸν Ταμία νὰ τοῦ δώσω τὰ λεφτὰ,
κί' ἀποδείξει πληρωμῆς καὶ διπλότυπα νὰ πάρα...
φθάνει Στόλος νὰ γενῆ κί' ἄς χορταίνω μπακαλιάρω.

Γιὰ Στόλο μόλις ἄκουσα 'φτερωθὴ κί' ἡ ψυχὴ μου,
κί' ἀπὸ τὰ νέρη πῆταξα 'σὸ τὸ χῶμα μὲ φτερά,
κί' εἶπα 'στὰ παιδαρέλια μου: ἐνῆχτε τὴν εὐχὴ μου,
γιά τὸ Ταμεῖο νάνετε σπουδατὸ κουμπάρω,
καὶ σπάσετε καὶ δώσετε τὸν κουμπάρω σας ὄλο
γιά τὸν καινούριο Στόλο.

«Μουντζάρετε τῆς κούκλαις σας, τὰ τόσα πιγυριδάκια σας,
πετάξετε μὲς 'στὸ νερὸ καὶ αἰεὶ τὰ παραδάκια σας,
κί' ἂν δὲν μὰς πιάσῃ σὴν καὶ πρὶν φιλόπατρις μανία
τότ' ἐντελὴς καταστροφή καὶ γιὰ Μακεδονία.

Ἐὼ θρήματα τοῦ Φασούλι, σκαρῶντε μὲν ἡμέρα
νὰ διασχίσῃ τὰ νερά τῆς Σαλαμίνος πέρα
καμμάδι φεργάδα λιγερῆ, κανόνια φορτωμένη,
μὲ τοῦ 'δικού σας κουμπάρω τὸν ἠσκαρῶ φτεασμένην,
καὶ νὰ τραβῆξῃ μὲ καὶ ὄσο κατὰ τὰ Ἀδραναλία...
συλλογισθῆτε τί χαρὰ, τί χάχανα, τί γέλιοι!

«Προσφέρετε, παιδία μου, καὶ αἰεὶ γιὰ τὴν πατρίδα,
κί' ἂν σκάψῃ μὲ τὸν κουμπάρω δὲν σκαρῶθῃ πελώριον,
τούλάχιστον νὰ κάνετε μὲν ἀπρωτολεωνίδα
νὰ καταπολεμήσωμεν τὸ φαλόν λαθρομπαρίον».

Τίτοιχα ἔμμεσα σοῦ λὲς, τὰ παιδία 'χαζέψανε,
κί' ὄς 'στὸ βράδυ, Περικλῆ, μὲ δραχμὴ μαζέψανε...
Βρυγηθῆτε εἰς πειλῆν καθινὸς Ὡκεανοῦ
τρίμετα, Πρεβίλης κάστρα, τρίμε σὺ Καρχημοῦν.

Π.—Βρὶ τὸν εἶδες τὸν «Μισαούλη»;
Φ.— Πῶς; τὸν εἶδα...

Π.— Πῶς σοῦ φάνη;
Φ.—Γεῖα σας, ἰσκούζα, διελφίνα, σὰς ἀξίεις καὶ σπαφί.
Ροδοκόκκινον πατίετα μὲς 'στὸ χῶμα μας, ξεφτέρια,
μῆνες 'στὸν Ὡκεανὸ
βλέπατε τὸν οὐρανόν,
'κάνετε παρατηρήσεις; ἐμπρούσατε τάστέρια,
'σημειώνατε τὰς μοίρας, τοὺς στροβίλους, τοὺς κυκλώνες,
ἔδατε ποικίλον κόσμον, Μαρτινίκα, Βαρκιλώνας,
τόσων πόντων μυκωμένων πέλρατος περάσατε,
κί' ἐμάθα μετὰ χαρὰς μοῦ πὸς δὲν ἔξερασατε.

Ἔμμετα ὄμοια ἰδῶ πέρα
στῆς στερῆς αὐτῆς τὴν ξέρα,
ἂν κί' εἰς ἔδαφος Ἀθήνας στερῶν ἑγνούσαμα,
γιά τὴν πρόδο τοῦ κράτους ὄσο τὸν καὶ ἔγνούσαμα.

Ἔγimme βροζέ, θυλίλας,
εἴγαμε καὶ τὰς Νεφίλας,
κί' ἄκουσε παντοίας κρίσις ὁ μεγάλος κομικὸς,
τοῦπαν ὄσα φέρη' ἡ σκούπα καὶ μὲ γλώσσα καὶ χαρτί,
κί' ἕνας κοντορεθιθόλης, Συναβούλος Δημοσικὸς,
ποῦ φορεῖ 'ψηλὸ καπέλο καθ' ἑπίσημη γιορτῆ.

Ἐτὰς Νεφίλας πολεμῶν ἔκανε κί' αὐτὸς φιοῦρα,
ὁ δὲ πάλας κομικὸς
χαχανίζων σκαμπτικὸς
τοῦδωσε μὲ καπελιὰ 'στὴν ἕψηλοκαπελαδοῦρα.

Ἐκαὶ 'στοῦ Δῆμου τοῦ Συμβούλους περροδίνει λογιότης
καὶ φιλολογία πρώτος,
κί' ἐπειδὴ μὲ τὰς Νεφίλας καταβυζαίνουον τὰ νερά
ἔγινε γι' αὐταῖς κούβεντα κί' ἐμβρόθης καὶ σοβαρά.
Κἂν Νεφίλη, κἂν νερὸ,
ἕνα πράγμα τὸ θαρρῶ».

Π.—Μὲ τὴν κουφρὰ τοῦ Σωκράτη ποῦ πηγαίνεις, Νεφίλις;
Φ.—Πῶ μὲς 'στὸ Παρλαμῆντο, Περικλῆτο συμπολίτη.
Καὶ πρότιτερα σοῦ τόπα...

Π.— Τί θὰ κάνης, παπαγάλο;
Φ.—Τοὺς συγχρόνους τοὺς φωστῆρας μὲς 'στὴν κουφρὰ
[τοῦ βάλω]

Τρομεροὺς Νεφελολογούς,
ποῦ τράττουον τοὺς στομάχους,

Σπύρος Παπαδημητράκης

φλογερούς Βουλγαροκτόνους,
 ποδ' μ' ὄξεις μὲς σκιάζουν τόνους,
 τοὺς ξιφίζοντας καὶ πάλιν προπαγάνδας τῶν Βουλγάρων,
 θλούς τούτους ἄρον ἄρον
 θὰ τοὺς βάλλω γιὰ ραχάτι
 μὲς 'στὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη.

Νόμοι, τάξεις κ' εὐνομίαι
 κ' ἐκατόχειρες Ταμίαι,
 σταθερότης χαρακτῆρων,
 περισσεύματ' ἀναγρύρων,
 Παρλαμίντων λιμαδόροι,
 τῶν θεσπῶν οἱ δορυφόροι,
 καθὶ Τουρκομαχῶς σπᾶθη,
 δια μίσα 'στὸ καλάθι.

Τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων σαλαγίζοντες δεδαυχοί,
 τῶν Σπαρκετιῶν ἡ λίσρα καὶ τὸ κλέφτικο τασκρούχι,

ἡ. Καθημερινὴ ὑπόθεσις τοῦ
 ἡ. Καθημερινὴ ὑπόθεσις τοῦ

πατριωτικαὶ μανίαι,
 πόλεμοι, Μακεδονίαι,

Κολοῖνοι μὲ σπαλίταις καὶ χρυσὰ λιλιά γεμάτοι
 θὰ κλωσοῦν μελλούσας νίκας μὲς 'στὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη.

Νὰ καὶ τούτοι, νὰ κ' ἐκείνοι
 'στου Σωκράτη τὸ κορφίνι.

Περικλιέτο μου, νὰ ζήσης,
 ἔλα νὰ μὲ βοηθήσης,

κ' ὅταν εἶλοι 'μποῦν 'στὴν κούφρα
 τότε τὸν κερφὲ σου ρούφρα,
 τότε δίχως Ἐρμιάτη 'μὲρα νύχτα θὰ κοιμάσαι
 κ' οὔτε τῆς Μακεδονίας καθὲ τόσο θὰ θυμάσαι.

Π.—Τραβῆ λοιπὸν καὶ πάντοτε τοὺς φιλαρέτους τίμα,
 κ' ἰγὼ πηγαίνω 'στὸ γνωστὸ τοῦ Φιλοπάππου μνήμα,
 γιὰ νὰ φυτῆψω σφόδρα

πολλούς και διαφόρους.

Κι' ἂν ξεφουρώση πλάτανος, νάφρονται τὰ Ρωμηόπουλα,
τάκρητα κλεφτοπούλα,
'στὸν ἴσκιον νὰ χοροπηδοῦν
καὶ κλεφτουριάζει νὰ τραγουδοῦν.

Κι' ἂν περιπόθητη μυρτιά καὶ δάφνη ξεφουρώση,
καθίνας τὸ κεφάλι του μ' αὐτὴν νὰ σπιρανώση,
ἂν ὅμως 'βγοῦν ἀπάγαντοι,
ἔ! τότε βάλτου ρίγανη.

Νέον καθήκον μᾶς καλεῖ,
φύτευε δέντρα, Φασουλῆ,

κι' ὕστερα τὸ τσιγάρο μας καὶ σὺ κι' ἐγὼ ν' ἀνάψωμε,
κι' ἐκίνας ποῦ 'φτεμένω γιὰ χάρι νὰ τὰ κάψωμε,
καὶ μίσι' ἀπὸ τὰ δάση μας τὰ καταγυμνωμένα
νὰ 'βγοῦνε ζύλα κούτσουρα, καὶ 'βγοῦν δαυλιὰ καμμένα.

Φ.—Σπέρνω γαλόνη Στρατηγού, κι' ἂν τύχη καὶ φουντώση,
κάθε Ρωμῆος τὸν στέρο του σπαλίταις νὰ φορώση,
σπένω σπαθὶ πολεμικὸ, κι' ἂν πιάση καμμιὰ 'μέρα,
ὅλα τὰ πράσσα ποῦ θὰ 'βγοῦν θὰ κόψω πέρα πέρα,
σπέρνω καὶ γλώσσα δίκοπη, καὶ 'στους κατόπιν χρόνους
ἂν 'ἔγῃ 'ψηλὸ γλωσσόδενηρο μὴ ρύλλα καὶ μὴ κλώνους,
φαντάσου τότε τί χαρὰ γιὰ τῆς γλωσσοκοπάννας...
βασιλικούς ἐφύττω καὶ 'δύθικαν μαντζουράνας,
κι' ἂν θέλης τὸ Ρωμαϊκὸ πραγματικῶς νὰ σώσωμε
καὶ πᾶν' ἀθάνατο νὰ ζῆ,
σάψου κἂν μόνος κἂν μαζὶ
τὸ πὼς φαλάκρας τῆς Βουλῆς γυμναίς θ' ἀναδασώσωμε.

Π.—Γι' αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ μοῦ λὲς κι' ἐγὼ σπηλιάρι σπέρ-
κι' ἂν 'βγοῦνε κι' ἄλλα, φαλάττ, [νω,
οἱ βεβαίω πὼς μ' ἔλ' αὐτὰ
τὰ ράχη σου θὲ δέρνω.

'Ἄλλ' ἔως ὅτου νὰ γενοῦν, δέξου γερὰ σπαλιόρα
μ' αὐτὸ τὸ ζύλο μοναχὰ, ποῦχω 'στὰ χεῖρα τώρα.

Πρὸς Πατρινοῦς Ἐπιστολὴ τοῦ Θεατρῶνη Φασουλῆ.

'Αγαπητοὶ μου Πατρινοί,
'στὴν πόλιν τὴν περιφρονῶ
ἰστομαζέμου κατ' αὐτὰς τρεχάτος ν' ἀριθάρω
μαζὶ μὴ τὸν κομπάρσο,
καὶ τὰς σκηνὰς τῶν Νεφέλων νὰ φορωθῶ 'στὸν ὄμο
κι' εὐθὺς νὰ πέρα δρόμο.

Μὴ τὰς Νεφέλας ἔλεγα νὰ φθάσω τὴν Δευτέρα,
ἄλλ' ἢ Νεφέλαις λύσσαζαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
κι' ἐχάλασαν τοὺς οὐρανοὺς
μὴ μινωμένους κερωνοῦς,
κι' ἔβρεχαν ὄλο τὸ πρωὶ, κι' ἔβρεχαν καὶ τὸ βράδυ,
κι' ἐγὼ πολλὴ τῆς σκιαζομαι καθὼς τὸν Στραφιὰδῃ.

Κι' ἂν 'στὴν πόλιν σας δὲν ἦλα, πλὴν μαζὶ σας ἦμου-δλος,
ὁ δὲ Λάσκαρης ὁ φίλος καὶ κομπάρσος μουσικόλος
προσφώνησιν εὐγλωττός καὶ πρεπόντος τὸ κοινὸν
τῶν εὐμόσων Πατρινῶν.

Δὲν ἀμφίβαλα ποτὶ μου, Πατρινοὶ γεμάτοι νοῦν,
καὶ 'στὰς Πάτρας αἱ Νεφέλαι πὼς μιγάλοι θὰ φανοῦν,
καὶ θὰ στίεστε μὴ δάρανος τοῦ δαρνῶνος τοῦ συγχρόνου
τὴν σιάν τὴν βωμολόχον τοῦ μεγάλου σας προγόνου.

'Ἐπρετε μὴ μανθάλαις
νὰ δεχθῆτε τῆς Νεφέλαις,

γιατὶ βρίχουν τὴν σταφίδα σὰν ἄπλωνται 'στ' ἀλώνια
καὶ κακὰ πρηνάτε χρόνια.

'Ὅμως σεις, ἀγαπητοὶ μοι, καὶ μ' ἐκείνιν τὴν βροχὴν
τοὺς ἐκάματε σπουδαίαν καὶ λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

Γιὰ τοῦτο σήμερ' ἀσκαμῶδες ἐμβαζομεν μυρίους
ἐκ τῶν μυγίων τῆς ψυχῆς

'στους Πατρινοὺς τοὺς νουνεχεῖς,
Νομάρχην τε καὶ Δήμαρχον, τρεῖς κόμ' ἰλ φὸ κυρίου,
κι' ὁ Νεφέλιτῆς Φασουλῆς μὲς 'στὸν βροχῶν τὴν μπόρα
γονυπετῶς προσύεται πρὸς τὰς Νεφέλας τώρα
μῆτε σταγόνα κἂν νεροῦ νὰ στέλλουν κατρηπὲς
ὅπταν ἠλιάζεται πολύτιμος σταφίς.

Θερμῶς γιὰ καθὲ σταφίδα προσύεται μισοτάνι,
κι' ἴσως στὴν Πάτρ' ἀργότερα νάβῃ κατισπειωμένος
γιὰ τὴν σταφίδα νὰ σας 'πῆ καὶ τὸν Ἀριστοφάνη,
ποῦναι πηγὴ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ζεταπωμένους,
κι' ὅλα τὰ λέει παστρικά,
καὶ ἀκούζουτε τὰ θηλυκά:

«τρομάξετε καὶ φρίξετε, κυράδες καὶ κοπέλαις,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε γιὰτ' ἦλθαν ἢ Νεφέλαις».

Χαίρε, πόλις τῶν Πατρῶν, ποῦ μὴ καθυποχρεῖσαι...
οἱ φίλοι καὶ μένω σὺς...

Φασουλῆς ὁ Θεατρῶνης.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

«Εἰκόνισμα», δραμάτων τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦχει κοντὺλι λυρικὸ καὶ φλογερὸ καλέμι,
δραμάτων ὑψητέτις, παθῶν ἐνέχον πάλην,
θηρσκευτικὴν κατανύξιν κι' εὐλέθειαν μεγάλην,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤλπιε πὼς θ' ἀπαγορευθῆ,
ποῦ τόσο κόσμος ἤθελε πολλὰ νὰ διδαχθῆ.

«Φαινόμενα καὶ Πράγματα», τόμος περικαλλῆς
ἐμπνεύσεως, συνείσεως, καὶ γνώσεως πολλῆς,
τερπνότατον ἐντύχημα καθ' ἑλκὰς τὰς γεματάς...
ὁ τῆς «Ἐστίας» ἔγραψε διάσημος Νομιστῆς,
ὁ γίγας ὁ Ταγκόπουλος, μουστραφῆς γιαντρός,
ποῦ σὴν τὸν βλέπης τρώγοντα χωρὶς νὰ θέλης τρεψ.

«Ἡ κατὰ θάλασσαν Ἑλλάς», εἰσέριτον βιβλίον,
πολύπειρον ἐμβριθίαν τῆς Ναυτικῆς ἐχέλον,
ποῦ μίγ' ἀποδεικνύεται πὸ τῆς θαλάσσης κράτος...
ὁ Κωνσταντίνος Δόσιος συνέγραψεν ἰσχυρῶς,
λαμπρὸς ἀνθρωπολόγος καὶ Ναυτικῶν σπριγῶν
κι' εἰς μάθειαν ὀργῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Διόδοτου.